

TAPE NO. 25, SLIDE 1

Scotch 200, 1200 ft.

Subject: Events connected with Ordination of Novices at Wát Omnára:wá:t

Date	No.	Speed	Time	Subject
12/5/68	73	3 3/4		Visit of lúk kê:ó to our house. Conversation.
"	81	"		Change in conversation.
"	85	"		Percussion music - in Shan style.
"	91	"		
"	92	"		Shan song.
"	103	"		More percussion.
"	106 1/2	"		Background.
"	107 1/2	"		End.
"	109	"		Burmese music at Wát Omnára:wá:t in connection with ceremony.
"	124	"		Blank.
"	126 1/2	"		More Burmese music.
"	127 1/2	"		Novices - with guidance of CKA.
"	149	"		End.
"	149 1/2	"		CKA's talk to novices.
"	338	"		CKA leading novices.
"		"		
"	387	"		
"	389	"		Changing clothes from white to yellow.
"	398	"		Novices and CKA - ceremony of becoming novices.
"	501	"		End of ordination.
"	503	"		CKA speaker
"	516	"		End

บทละครที่รักอมราวาส (1815/๘)

พระบวชใหม่
ท่านพระครูทุก
ท่านพระ
พระบวชใหม่
ท่านพระครูถาว

แปลงจางาขอ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ คอหน้าท่านพระครู
มั่งกันเก๊กกอกอก บอกลให้พระที่บวชใหม่ว่าอีกครึ่ง
บอกว่าขอ ไม่ใช่
ว่าใหม่และขึ้นบใหม่ขอ
วันนี้เรอตั้งสามมาแปลงจางาถึง พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ว่าเป็นที่ถึงแล้วขอบรรพชาเป็น
สามเณรในพระพุทธศาสนา และกการบรรพชา หรือเรียกอีกนัยหนึ่งว่าบวชนี้ ท่านว่าบุคคลที่เข้ามา
บวชหรือบรรพชาเป็นพระเณรในพระพุทธศาสนา นั้น จำเป็นที่จะต้องเอาพระพุทธ พระธรรม
พระสงฆ์เป็นที่ถึงแห่งคน ชันนี้เทราพระพุทธรเจ้าท่านเป็นเจ้าของพระพุทธศาสนา และเป็นพระ
บรมครูของเราทั้งหลาย บุคคลใดเอาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นที่ถึงแล้ว และมีศรัทธาที่จะ
ขอบรรพชาและอุปสมบท บอมนโคบรรพชาและอุปสมบตตามปรารถนา แก่เรื่องของพระพุทธ พระธรรม
พระสงฆ์ ก่อนอื่นเราก็อมีความเข้าใจ ในความเป็นมาหรือพระคุณของท่านไว้เพื่อให้เกิดศรัทธา
และประสาธนะ ก็คือความเลื่อมใสไว้ในเมืองกัน ท่านไมระถาวรบ้านจึงโคสังสอนแก่บุคคล บุกรู้
ที่ขอบรรพชาและอุปสมบต ให้รู้ถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ฉนั้นต่อไป ก็จะได้เล่าเรื่องของ
พระรัตนกริมาอธิบายให้เรอซึ่งโคยสังเขป พระพุทธรเจ้าที่เราเคารพนับถืออยู่ใน ในประวัติท่าน
ไม่ไ้เป็นอินทรพรหมมณิกษ์ เป็นผู้มีเขมอย่างโค แก้วว่าท่านก็เป็นมุนีมของเรานี้ ในฐานะที่ท่าน
เป็นลูกกนักริข้อยู่ในเมืองกนิลคักร คือประเทศอินเดียในปัจจุมัน ความประวัติกล่าววว่า นับแก้นี้อบ
หลังไปไ้ 2500 กว่าปี มีพระเจ้าสุโหชนะซึ่งเป็นกนักริข้อยปครองกรุงกนิลคักร ซึ่งมีเทวีชื่อนาม
ว่า พระนางสิริมหามายา และพระนางเจ้าสิริมหามายา มีพระราชาเอรขององค์หนึ่ง ชื่อว่า สิท
หัทธะ - สิหัทธะรวิคือเป็นเอรสองค้เคียวของพระเจ้าสุโหชนะบอมนเป็นที่รักหวงแทน เหาใจใ้
คุณสขากผู้เป็นพ่อ กังนั้นเมื่อท่านเจริญวัยใหญ่ขึ้นมา ก็ให้ไ้รับการศึกษาเล่าเรียน สิ่งไ้ที่จะเป็น
ความสุรของเจ้าชายสิหัทธะแล้ว ผู้เป็นพระราชาบิกานบอมนหาว่าไ้ ในประวัติท่านกล่าววว่า พระ
ราชบิกาคไ้สร้างปราสาทให้อยู่ถึง 3 หลัง เพื่อประทับในฤดู หนาว ร้อน แขนและก็มีเครื่องกนทวี
คึกคึกคิม คีเป่า มีนางบริวารรับใ้เป็นจำนวนมาก แกนนี้ก็เพื่อจะไ้เจ้าชายสิหัทธะไ้เป็นกนักริขู
สืบบ้านเมืองต่อไป ถึงแมกัรนั้นก็ค้ เมื่อเจ้าชายพระชมาอายุไ้ 16 ปี ผู้เป็นพระราชาบิกาคไ้หาหญิง
งาม ชื่อ ยะโสธราหรือสิมสาเป็นเจ้าหญิงเหมือนกันให้มาเป็นภรรยา จุกพระสงก้เพื่อจะไ้หมกนูน
เพลิกเพลิกนอยู่ในทางไ้ก็บวิสัย แก่ก้วยอาศัยน้ำพระหิตของเจ้าชายสิหัทธะที่ทรงสิริจรณาเห็นว่า
คนเรานี้เกิดมากกอยู่ในห้วงแห่งความทุกข์ ทุกข์ขึ้นที่ว้านนี้ค้คือ ทุกข์อันเกิดจากการ แก่ เจ็บ ตาย
ความเกิด แก่ เจ็บ ตาย เป็นทุกข์อันใหญ่หลวงของสัตย์โลก จะต้องเวียนววนตายเกิดกันอยู่เรื่อยไป

พระองค์ทรงพิจารณาเห็นว่ามิชอบทางเกี่ยวที่ระห่ำให้พ้นทุกข์นั้นได้ ก็คือการออกบวช ฉะนั้นหนึ่งเมื่อพระชนมายุของเจ้าสิริภคระได้ 29 ปี ท่านทรงหนีออกไปบวชโดยมุ่งเข้าสาวาสภคกรนี้ เบื้องเครื่องต่างๆ เครื่องประดับตกแต่ง ตลอดจนใส่ ห่อ แม ลูก เมีย หรือสมบัติต่างๆเป็นต้นไว้ในเบื้องหลัง ท่านก็ไปดำรงพระองค์เกี่ยว ก็ไปเที่ยวศึกษานานวิชาความรู้ ที่จะนำให้พ้นทุกข์ การศึกษากันกว่าของพระองค์เป็นเวลา 6 ปี พระองค์ทรงพยายามทดลองการปฏิบัติหลายอย่าง ด้วยการทรมาณคนด้วยการฆ่าเพื่อทุกข์ยาก เกือบจะเอาชีวิตไม่รอดก็ไม่เห็นว่าจะ เป็นทางในรัฐธรรมนำไม่ปฏิบัติแล้วในพ้นทุกข์ได้ ในที่สุดพระองค์ทรงมาฆ่าเพื่อผู้เฒ่าในทางจิตใจ ในวันเพ็ญวิสาขมาส คือกลางเดือน 6 พระองค์ทรงไถ่ชีวิตสัตว์ธรรม รู้ด้วยพระองค์เอง ก็เรียกว่าศีลธรรมที่พระองค์ทรงกระทำมานั้นเรียกว่า อริยมรรค 4 คือ ทุกข์ สมุทัย นิโรจน์ มรรค เมื่อพระองค์ทรงกระทำอย่างนี้ ก็เลยได้เป็นพระพุทธรเจ้า ที่มีเมื่อท่านได้เป็นพระพุทธรเจ้าอย่างนี้แล้ว ก็จึงนำเอาธรรมนั้นเที่ยวเทศนาสั่งสอนแก่ประชาชนทั้งหลายให้รู้และเข้าใจใหม่ปฏิบัติตาม เป็นเวลาอยู่ 45 ปี อายุ 80 ปีก็ถึงแก่นิพพาน คือตายไป อีกนัยหนึ่งพระพุทธรเจ้าเรียกง่าย ๆ ว่า พระพุทธรเจ้าศรีสุระอะไร พระพุทธรเจ้าคือผู้ศรีสุระเองโดยชอบและสั่งสอนผู้อื่นให้รู้ด้วย นี่เป็นเรื่องของพระพุทธรเจ้า เมื่อพระพุทธรเจ้าเราเคารพนับถือท่านนั้นก็เพราะเหตุว่า ท่านเป็นผู้ที่มีพระคุณอันใหญ่หลวงต่อเราทั้งหลายที่เป็นศาสนิกนิกรชน แต่พระคุณของท่านนั้นมีมาก เมื่อขอเอาพระคุณใหญ่ๆที่เหลืออยู่ เพียง 3 ประการคือ

1. พระปัญญาคุณ โคนักปัญญาการกระทำ ของพระพุทธรเจ้า ความรู้ของพระองค์นั้นนำมาด้วยพระองค์เองไม่มีใครสั่งสอน และก็ไม่เป็นผู้ใดที่จจะมารู้เท่าทันกับพระพุทธรเจ้า อันมีความรู้การกระทำของพระพุทธรเจ้านี้ จึงนับว่าเป็นพระคุณประการแรก
2. คือความบริสุทธิ์คุณ อันมีเรื่องพระองค์ทรงมีความรู้ นำความรู้มาปกปิดปฏิบัติจะถึงความบริสุทธิ์บุคคลของ กาย วาจา ใจ ที่มีความบริสุทธิ์ การกระทำใดๆที่เป็นไปเพื่อความบริสุทธิ์ ทั้งก่อนหน้าและดับหลัง ฉะนั้นความบริสุทธิ์นี้จึงนับว่าเป็นธรรมข้อที่ 2 ของพระพุทธรเจ้า
3. คือพระมหากรุณาธิคุณ เมื่อพระองค์ทรงมีปัญญา นำปัญญามาประพาศ ปฏิบัติ ถึงความบริสุทธิ์หลุดพ้นจากการธาสวะแล้วพระองค์ก็ทรงพิจารณา คนเรานี้ก็ตกอยู่ในห้วงแห่งความทุกข์อยากจะให้พ้นจากความทุกข์ ก็ให้นำเอาธรรมที่ศรีสุระมา เติร์จจาริกสั่งสอนแก่ประชาชนน้อยใหญ่ ไม่ว่าจะเป็นคนเพศใด วันโคขุมที่ไกลหรือใกล้ พระองค์ทรงพิจารณาเห็นว่า ที่รัฐธรรมแล้วก็เสด็จไปโปรดเทศนาธรรมให้แก่ประชาชนนั้นๆ ปกศีลธรรมศาสนที่มีความรู้แล้วอาจจะมีความเห็นแก่ตัวไม่ยอมสั่งสอนแก่บุคคลอื่น ถึงแม้จะสั่งสอนด้วยความจำเป็นหรือสอนไปก็อาจจะนึกถึงอำนาจไม่สอนหมด แต่พระพุทธรเจ้าหาเป็นเช่นนั้นไม่ พระองค์รู้มาอย่างไรก็ทรงสั่งสอนไปอย่างนั้นจนหมดไม่มีทางนึกถึงอำนาจและมุ่งสอนเพื่อความรู้จักปฏิบัติและความพ้นทุกข์ของบุคคลอื่นเป็นที่ตั้ง พระพุทธรเจ้านั้นที่เรากราบไหว้เคารพถือกันในปัจจุบันนี้เพราะ พระองค์ทรงเที่ยวเทศนาสั่งสอนตัวเอง และพระองค์ทรงรู้

และนำตนทุกข์ ไม่สอนผู้อื่นเราก็คงไม่รู้จักพระพุทธศาสนา ทั้งนี้เพราะอาศัยพระมหากรุณาของพระผู้ พุทธ
 เจ้าเพื่ออยากจะให้ประชากร โลกทั้งหลายได้รู้เห็นความและปฏิบัติตาม ใ้พบความสุข เหมือนอย่างพระ
 องค์โคสุมมาแล้ว นี้พระคุณใหญ่ของพระพุทธเจ้ามีอยู่เพียง 3 ประการดังนี้ เราจึงเคารพนับถือท่านเอา
 เป็นที่พึ่ง มุคคณโค มาเอาพระพุทธเจ้าเป็นที่พึ่ง และยอมจะมีหนทางนำไปสู่ทางที่ดี ทั้งนี้เมื่อเราเอาพระ
 พุทธเจ้าเป็นที่พึ่งแล้วจำเป็นต้องเอา พระธรรมเป็นที่พึ่ง เคารพพระธรรมด้วย เพราะพระธรรมเป็นคำ
 สั่งสอนของพระพุทธเจ้า นี้พระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าตลอดระยะเวลา 45 พรรษา ที่พระองค์
 เทศนาสั่งสอนแก่ประชาชน นั้นโบราณจารย์ท่านรวบรวมไว้ 8 หมื่น 4 พันหัวข้อ แต่ทั้งหมดนั้นเมื่อบัน
 ลงมา เป็นแนวทางปฏิบัติ ปฏิบัติเพียง 3 คือ

1. พระองค์ทรงสั่งสอนมิให้ทำความชั่วทั้งปวง ทางกาย วาจา ใจ ก็คือ พระองค์ทรงห้ามสอนไม่
 ให้ทำ ให้อะไร
2. ให้ทำความดีเป็นบุญเป็นกตผล
3. ให้ทำจิตใจของตนให้สงบใส

ทั้งสามประการนี้เป็นหัวใจของหลักธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า ใน 1 ทั้ง 3 นี้ เมื่อมาเทียบกับไถ่กัน
 คือ สมานและปัญญา มุคคณโคเอาธรรมเป็นที่พึ่ง พยายามประพฤติ ปฏิบัติตามพระธรรม ๘ พระธรรม
 นั้นยอมจะคามรักษาผู้ที่ประพฤติ ปฏิบัติมิให้ตกไปในทางที่ชั่วได้ ฉะนั้นเราจึงจำเป็นต้องเอาพระธรรมไว้
 เป็นที่พึ่งที่เคารพกราบไหว้ของเรา พระสงฆ์ก็คือหมู่สาวกของพระพุทธเจ้าเป็นผู้ที่ปฏิบัติ ปฏิบัติตรง ปฏิ
 นิบัติเป็นธรรม ปฏิบัติสมควร และเป็นเนื้อนาบุญของชาวโลก พระสงฆ์แยกออกเป็น 2 คือ อริยะสงฆ์
 สมมุติสงฆ์ อริยะสงฆ์ ไก่แก่สงฆ์ที่เป็นพระอรหันต์ คือพ้นจาก อาสวะกิเลส เครื่องเศร้าของใจ
 สมมุติสงฆ์ สงฆ์ด้วยความสมมุติ ขึ้นแทนพระอริยะสงฆ์ ในปัจจุบันนี้ เรามีแค่เพียงสมมุติสงฆ์ คือสงฆ์ สงฆ์
 กับการสมมุติ เช่น สงฆ์ ที่มาให้ขอบรรพชาในขณะนี้ แต่อย่างไรก็ดี พระสงฆ์ในเรื่องพระรัตนตรัย ท่าน
 หมายเอาพระอริยะสงฆ์ พระสงฆ์เหล่านี้ฐานะเป็นลูกศิษย์ของพระพุทธเจ้า ท่านเป็นผู้ศึกษา ปฏิบัติ และเผยแผร
 พุทธศาสนา พระพุทธเจ้านิพพานไปแล้ว จากโลกนี้ไป 2500 กว่าปี ที่โลกที่พระพุทธศาสนายังคงมีอยู่ ให้
 เรากราบไหว้บูชา และเอามาขอบรรพชาอยู่ ทั้งนี้ก็อาศัยพระสงฆ์เป็นผู้ที่ทรงศึกษา เผยแผรสั่งสอนพระพุทธ
 ศาสนา ถ้าหากไม่ไ้พระสงฆ์แล้วศาสนาก็อาจจะเสื่อมสูญไปจากโลกนานแล้ว พระสงฆ์ผู้คงอยู่อย่างนี้เราจึง
 เคารพนับถือเอาเป็นที่พึ่ง และก็เรอมีคนี้เอา พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นที่พึ่ง แล้วก็มาขอบรรพชาเป็น
 สามเณรในพุทธศาสนา ก็จะไ้รับบรรพชาคามความประสงฆ์ และการบรรพชานี้ถือว่า ไ้บุญ ไ้กุศล บุญ
 ก็คือความดี กุศลก็คือความดี แต่บุญกุศลที่เกิดจากการบรรพชานี้ ก็มีอยู่ที่ตัวเราทั้งสาม เมื่อเป็นสามเณร
 ไปแล้ว ก็ให้มันศึกษาเล่าเรียนธรรมพระวินัย ปฏิบัติตามพระวินัยของพระพุทธเจ้า คามภาวะของชน ไม่ทำตน
 ให้เป็นคนรอกัด รกศาสนา ทั้งอยู่ในโอวาทของพระครูบาอาจารย์มีความขยันหมั่นเพียร อันนี้ยอมจะไ้บุญไ้
 กุศล อันเกิดจากการบรรพชาอย่างเต็มที่ แต่ตรงกันข้ามเมื่อเรอบรรพชาไปแล้ว เกรียจคร้านไม่มันศึกษาเล่า

เรียนธรรมวินัย หากคนเป็นคนก็อ ไม่เชื่อฟังคำสั่งสอนของพระอุปัชฌายาจารย์ ในการประพฤติชั่ว แทนที่
 จะไข้อยู่ไข่กุศลกลับทรงกันข้ามจะไข่มาปฏิศคือความชั่ว ทำให้วิทวาศาสนาเสื่อม ฉนั้นเมื่อเธอไข่บรรพชา
 เป็นสามเณรไปแล้ว เธอก็ฟังสังฆวรรณะมีพระวังในเทศภาวะของกน และประการสำคัญในันศึกษาเล่า
 เรียนวิชาหาความรู้ นำไปประพฤติ ปฏิบัติ เมื่อรู้แล้ว ก็จะได้เป็นกำลังพระศาสนา ช่วยกันเผยแพรพุทธ
 ศาสนา บุคคลอื่นไข่ไข่รู้และเข้าใจต่อไป นี้เป็นเรื่องคักเกิดขึ้นในขณะที่เธอไข่บรรพชา เป็นสามเณร
 ไปแล้ว ไม่ใช่ความบรรพชากับการแห่ส่งลงไข่ไข่กุศลแต่ก็หาไม่ อาจจะได้ไข่ไข่กุศลสำหรับเธอ
 และพ่อแม่ พี่น้องพี่โง้วช ประพฤติปฏิบัติดังนี้ ที่ไข่กล่าวมาในเมืองกน นี้ให้เธอฟังสังฆวรรณะมีพระวังไว้
 ก่อนที่จะมอบน้ำกาสาพิกรให้เธอนี้ ให้เธอเอาไปนุ่งนวม จะได้สอนคำมธุรฐานให้เธอได้พิจารณาตามไป
 ราวจารย์ท่านก็ไข่สั่งสอนสืบต่อกันมา กรรมฐานที่จะไข่สอนให้เธอนี้ ท่านเรียกว่า จะกระปฏจะกระกรรมฐาน
 คือกรรมฐาน ที่นี้ให้เธอว่าความ เป็นข้อคักต่อไปนี้

ท่านพระครูสอนกรรมฐานให้พระพี่บวชให้ชื่อว่าความ "เกศา โฉมา นระถา หันตา จะใจ" นี้ว่าโดยอนุโลม
 กลับว่าโดยปฏิโลมว่า "จะใจ หันตา นระถา โฉมา เกศา " หันตา แปลว่า หัน จะใจ แปลว่า หัน
 โฉมาแปลว่า หัน นระถา แปลว่า เล็บ ของหัง 5 ว่าเห็นกรรมฐานนี้ ไม่ใช่ว่ามีอยู่ที่อื่นไกล ก็มีอยู่ในร่าง
 กายของกนเรานี้ ทุกๆทุกคน แม่-ชน-เล็บ-หัน-หัง ก็อยู่ในตัวคนของเรา หากไม่ท่านจึงให้เอาเป็นกรรม
 ฐาน ที่เอาเป็นกรรมฐานนี้ก็เพื่อที่เราพิจารณาว่า ของหังมันเกิดขึ้นในร่างกายของกนเรานี้ เป็นของหังย้ง
 ยืน เป็นของหังไม่แน่นอน เป็นของหังมีการเปลี่ยนแปลง เพื่อไม่ให้เราจะมายึดมัน ถือมัน ในรูป ในเสียง
 ในกลิ่น ในรส เมื่อเรายึดมันในรูปเสียง กลิ่น รส เห็นว่าเป็นอิถฉารมกั อารมกัที่ขอมใจแล้ว เมื่อ
 เกิดมีความขอมใจก็อยากได้ เมื่อเกิดความอยากได้ก็เกิดกตัฎฐา เมื่อเกิดกตัฎฐาขึ้นมาแล้ว ก็เกิดความ
 พุ่งขาน อยากจะได้ เมื่อไข่กัังปรารถนา ก็ทำให้เกิดเป็นทุกข์เป็นร้อน ไม่เป็นอันที่จะหาสมาธิจิต ไม่เป็น
 อันที่จะศึกษาเล่าเรียน อยู่ในเทศภาวะไข่ต่อไป ฉนั้นท่านจึงให้พิจารณาว่า แม่-ชน-เล็บ-หังเหล่านั้น
 เป็นของอสาหะ เป็นของปฏิคุณ เป็นของโสโครก เป็นของน่าเกียจ เป็นของหังไม่จริงย้งยืน ไข่พิจารณา
 เห็นว่า เป็นของไม่คักไม่งาม ไม่น่าจะมายึดมันถือมัน อยู่ในรูป ในรส ในกลิ่น ในเสียงเหล่านี้ เมื่อเรา
 ไข่มาให้พิจารณาจากความภาวะความเป็นจริงแล้ว เราจะเกิดความเมือหน่าย จะไม่ยึดมันถือมันต่อไป
 เอามาเป็นอารมณ์ต่อไป เมื่อเราไม่ยึดมันถือมันเอามาเป็นอารมณ์ ใจของเราจะเป็นสมาธิ เมื่อในเป็น
 สมาธิ การศึกษา การปฏิบัติก็เกิดผล ตอนนีก็มิในอุปกณ์การบวชของเธอ เราให้ไว้ก็มีอุกประสงค์-อุก
 ประคาคให้เธอไว้ นี้ก็เพื่อที่จะให้เธอเอาไปพิจารณา ให้เป็นกรรมฐาน ให้เธอภาวนา พิจารณาหาหาสมาธิ
 จิต ด้วยการนับอุกประสงค์ ค่อนนี้ท่านอาจารย์ท่านจะสอนให้ ด้วยการวิชิณมบระคาค ในภายหลัง แต่การพิจารณา
 รวธา แม่-ชน-เล็บและหันนี้ ก็เป็นการพิจารณากรรมฐานเหมือนกัน คือเอาของหัง 5 อย่าง มาพิจารณา
 คักที่กล่าวมาแล้ว ฉนั้นเมื่อเธอไข่บรรพชาไปแล้ว ก็พยายามที่จะให้พิจารณากรรมฐานคักที่กล่าวและตาม
 ที่อาจารย์ท่านจะสอน เป็นโอกาสต่อไป หังนี้เพื่อความย้งยืน ขาวการบรรพชาของเธอ ค่อไปจะไข่มอบ

นางสาวพัชนีให้เธอเอาไปนุ่งห่ม เป็นปริมลพต เมื่อนุ่งห่มเสร็จเรียบร้อยแล้ว ให้กลับมารับสรณะพระนม และคิดต่อไป

พระบวชใหม่ ขอผ้า

ท่านพระครู ขึ้นระโมกข์สละ 3 ครั้ง ให้พระบวชใหม่ว่าตาม

และกล่าวคำไหว้พระ ให้พระบวชใหม่ว่าตาม

ท่านพระครู ให้คิด 5 แก่พระและว่าตามพร้อมกับรับเอา และกล่าวคำไหว้พระให้พระว่าตาม

ก่อนนี้พระว่าด้วยตนเอง

ท่านพระครู ว่ากล่าวตักเตือนว่า การบรรพชาที่สำเร็จเสร็จสิ้นไปกับการที่เธอมาขอนิสังข์ คอยอุปฐาที่ใหม่ของเธอ และผู้บรรพชาเธอก็คือฉัน มีรูปเป็นอุปัชฌา คือโดยฉันจะไ้แนะนำสั่งสอน คุณและความประพฤติ ปฏิบัติของเธอ เมื่อได้บรรพชาเป็นสามเณรแล้ว แก่เธอจะไ้ประจำสำนักอยู่ที่วัดนี้ วันนี้ก็ขโมยมาให้เจ้าอาวาส เป็นผู้ดูแลช่วยแนะนำสั่งสอน ว่ากล่าวตักเตือนเธอ เตะไ้ศึกษาเล่าเรียนตามธรรมเนียม เป็นสามเณรที่ดีของพระพุทธศาสนาต่อไป.

พระ: ขึ้นโมกข์สละ 3 ครั้ง ให้ญาติสาธุมาศิกาวาตาม
 พระเทศ: เป็นภาษามาลี
 พระ: ให้ศีล 5 แก่ญาติสาธุมาศิกาวา
 พระ: ขึ้นโมกข์สละ 3 ครั้ง
 พระเทศ: ขึ้นเมือง เรื่อง อานิสงฆมแห่งการบวชพระ

(ก่อนขึ้นทั้งโมกข์) ภาณิกที่อาทมาไทยกขึ้นไว้ เป็นนิเสราบตเมืองกันว่า "ลัชชา สารุ ปติหิกา"

ลัชชาตั้งมั่นแล้วขอมนำสุสมาหือ เหตุไฉนจึงเรียกว่าลัชชานำสุมนั้นหือ ก็เพราะว่าบุคคลใดที่ว่า เมื่อในชีวิตคนใดทำกรรมดี เรามอใดทำความเกิดกรรมแก่บุคคลอื่น เรามอใดทำกรรมเป็นบาปอกุศล เราก็ขอมมีความปลื้มในในที่สุด ในตลอดระยะเวลาที่เราเป็นอนูนี้ เราได้สำรวจตัวเองว่าเรามอใดทำกรรมชั่วแล้ว จิตใจเราก็ขอมได้รับความสุข คือความเบิกบาน ในทางใจ แม้ว่าในทางกายจะทุกข์ทรมานขอมได้รับความสุข การอุปชากการเป็นสามเณร การอุปสมบทสามเณรนั้นมีความสุขอย่างใด อานิสงฆบวชเป็นสามเณรนั้น ก็สำเร็จด้วยสัมมาสัมพุทธเจ้า แสงใจว่าแก่พระอานนท์ว่า บุคคลที่มีลัชชาไ้หน้า เขาถูกของคนอื่นมาบวชแทนลูกคน บวชเป็นสามเณร ไคอนิสงฆ 4 กัณห์ ถ้ามบวชเป็นพระภิกษุไคอนิสงฆ 8 กัณห์ ถ้ามอถูกของคนบวชเป็นเณรในพระพุทธศาสนา จะไคอนิสงฆ 8 กัณห์ ถ้ามบวชเป็นพระภิกษุไคอนิสงฆ 16 กัณห์ หันถ้าเขาคบมาบวชเป็นบรรพชคหรือสามเณรทานว่าไคอนิสงฆ 6 กัณห์ ถ้ามบวชเป็นพระภิกษุไคอ นิสงฆ 32 กัณห์ หันอนิสงฆนั้น หันไม่จริงนับว่าเป็นกัณห์ หันนี้ก็เพราะเหตุว่า ถ้ามกัณห์นั้น หันโบราณาจารย์หันเปรียบไว้ว่า มีภูเขามอถูกหันสูงกว้าง เป็นภูเขามิน กว้าง เขาสูง 100 โยชน์ หันถึง 100 ปีไหนเหวคาเขาถ้ำสา สาคิมากกวากวันหนึ่ง ห่าอย่างนี้ไปจนภูเขาลากเทียบ อันนี้เป็นเปรียบกัณห์ ในระยะกัณห์นั้นมันงอกจนมอสามารถจะนับได้ กัณห์พระพุทธเจ้าเกิดมาหัง 5 พระองค์ กัณห์บริษันี้เรียกว่า "สิริวัณ" พระพุทธเจ้าเกิดมา 5 พระองค์ คือ พระโกณฑนทะ พระโฆมาคามะ พระกัณธิปะ พระโกตมะระ และพระอรិยะเมครัยนี้ เป็นพระเจ้าไปแล้ว เพราะฉะนั้นในระยะเวลากัณห์นี้เป็นยาวนาน ไครับอนิสงฆเป็นกัณห์คังนี้ ในระยะกัณห์นั้นเรามอมอได้รับความทุกข์ทรมาน ไครับการกุศลจากการบรพชานั้น เป็นกัณห์ไปตลอดจนถึงพระนิพพาน ไปจนถึงที่สุด หันหือถูกมาบวชเป็นสามเณรนั้นนับไคว่า บิคารมคานันขอมได้รับความขอมองว่าเป็นเชื่อในพระพุทธศาสนา เป็นเชื่อของพระพุทธเจ้า ในคัมภีร์ว่าสมัยหนึ่ง พระเจ้าอโศกมหาราช หันไคสร้างพระวิหารพระเจคัยหือ เป็นคนตลอดจักการตลอด 7 ปี 7 เดือน 7 วัน จนสำเร็จแล้ว ไคเข้าไปนมัสการกราบพระเมคคันชิตุหุระ ว่ามีคัมภีร์ข้าพเจ้าไคมาเพื่อถูกศในพระพุทธศาสนาเป็นอันมาก จะเรียกข้าพเจ้าเป็นญาติในพระพุทธศาสนาไคหรือไม่ เมื่อคาวีพุทธิสะไคถวายพรว่า บังขอมไคเรียกว่าเป็นญาติของพระพุทธเจ้าคือ พระองค์จึงไคริศตามค่อไปว่าเมื่อเป็นเช่นนั้นจะห่าอย่างไค จึงจะเรียกว่าเป็นญาติในทางศาสนา เมื่อพระนุสริพุทธิสะถวายพรว่า ถ้ามอคนเข้ามาบวชก็คิ หือถูกคนเข้ามาบวชก็คิ หือญาติคนเข้ามาบวชก็คิ จึงจะเรียกไคว่า เป็นญาติในทางพระพุทธศาสนา นั้นพระเจ้าอโศกมหาราชพระองค์หังมีลัชชาเลื้อมิไคในทางพระพุทธศาสนาเป็นอันมาก จึงหือพระวราชโอรสองคัหนึ่ง คือ มหินสิราชเจ้ากับพระสังฆเมคคาเป็น

เป็นภิกษุและภิกษุณีในพระพุทธศาสนา ซึ่งนับว่าสหราชอาณาจักรกลายเป็นอาณัติของพระพุทธศาสนาด้วย

เทศนามากี่สมควรแก่เวลาด้วยประการฉะนี้

๐๐๐๐๐๐๐ ๐๐๐๐๐๐๐๐

Tape No. 55, Side 2

Scotch 200, 1200 ft.

Subject: Ordination of Novices at Wát Ommáraswát (Cont'd)

Date	No.	Speed	Time	Subject
18/5/68	70	3 3/4		Background
"	77	"		Lay leader - in Shan -
"	106 1/2	"		Chanting - Burmese style
"		"		
"	113	"		Shan monk from Wát Útháya:rom.
"		"		
"		"		
"	117	"		Okasa and Namó and precepts. Shan monk and congregation.
"	141 1/2	"		
"	144	"		Shan monk - Burmese Pali followed by sermon - a Shan legend.
"	642	"		Monk chanting - Burmese/Pali
"	665 1/2	"		Background.
"	685	"		Burmese style chanting -
"	723	"		End of tape.

ลูกของท่านโหมยั้งบ้านยั้งเรือน ให้อานอาทเอาข้าวเอาปลาให้ทานอย่างอื่นแล้ว ลูกชายก็เล่าเรื่องต่างๆที่เป็นไป
ให้ฟัง ท่านผู้เป็นพ่อก็ก็ใจ ตามหาลูกหาเมียว่าอยู่ที่ไหน ให้ระอาจะมอบทรัพย์สินสมบัติให้หมด ลูกชายก็ได้สารบรรยายมา
อยู่ด้วย เรื่องการเที่ยวเตร่ที่หายไป ก่อนนี้เขาก็คิดว่าเดี๋ยวนี้เขาได้เป็นเศรษฐีแล้ว พ่อแม่ก็โหมยั้งสิ่งต่างๆให้ อันนี้เนื่อง
เพราะบุญวาสนาชาติก่อน หรือว่าชาติที่แล้วหากเราไม่ทำบุญทำทาน ยังไม่รู้ว่าจะชาติหน้าจะมาเป็นอะไร อันว่าภรรยาเมื่อ
โหมยั้งบ้านเรือนแล้ว ก็ไปปรึกษากับถึงเรื่องการหาบุญทำทาน ผู้เป็นสามีก็พูดกับภรรยาว่า เมื่อตอนที่ เป็นพระโค 5 พระ
พรรษานั้น พ่อแม่ก็จะหาบุญทุกวันให้พระมาฉันอาหารที่บ้านวันละ 5 องค์ เมื่ออายุเขายังไม่สิ้นให้หาบุญทุกวัน เมื่อทุก
อย่างนี้แล้ว นางก็ไต่ถามเสียดหาเมื่อหาปลาทุกอย่าง ทำอย่างนี้ทุกวันจนทวงพระเมื่ออาหารจำพวกเนื้อและปลา จึง
ได้ตามเศรษฐีว่า หกมัด - โม่ - หัวมัน โม่มีข้างหรือเอาหัวมันให้กินข้าง กินเนื้อกินปลาก็เมื่อเข็มหมดแล้ว ท่านเศรษฐีได้
ฟังดังนั้นก็ในวันวันไปหา ยัด - หัวมัน ในป่ามา แคพอไปหาเจอก็หอบแคบเงิน บ่อทอง โม่มีมัดโม่โม่ โคนเคบรทุก
เงินค่ามากถึง 500 เกวียน โม่จะมีหัวมันอย่างไร จำเป็นต้องหุงเนื้อและปลาในอีกความเกิน นี้คงเป็นเพราะบุญกุศลที่
ได้สร้างไว้ ท่านเศรษฐีมาทริกรองกว่าถ้าหากเราอยากจนคงจะไม่ไปหาบุญทำทานอย่างนี้ แต่เมื่อมาทริกรู สำหรับคนจน
ถึงแม้ว่าจะมีเงินเพียงสลึงเดียวก็สามารถหาบุญได้ มีข้าวถวญแกงด้วยก็จะต้องหาบุญ อันนี้เพราะมีจิตใจเป็นคนบุญสุนทาน
เมื่อมาทริกรูเช่นนี้แล้ว ท่านก็มอบสิ่งของต่างๆให้แก่ภรรยา ตัวเองก็เลยไปเป็นคนรับจ้าง ชำมเรืออยู่ที่ท่าน้ำ ทำอย่าง
นี้ทุกวัน ไม่ว่าคนเขา คนแล้รคนตุงจิว ชำมเรือก็ไม่เคยเก็บเงินเพื่อเอาบุญเอากุศล ชำมเรืออย่างนี้จนนานได้ 15 ปี
ก็เมื่อวันหนึ่งถึงถึงวันถึงเทศกาลที่ถึงเห็นว่า ลูกชายเศรษฐีมาทำอะไรนะ มาชำมเรือแกมใจสีทราชวังหรือ หรือว่ามาหา
เงินหาทองอีกด้วยความโลภหรือ ความไม่โหดของมันเป็นหรือไม่ว่าแล้วเทศกาลถึงมาหาเป็นคนแก่ จะมาชำมเรือเพื่อ
ลงใจลูกชายท่านเศรษฐี ว่าขณะนี้อายุจะช้ำมทาไปฝากโม่ นหลานจะชำมให้พ่อเขาได้หรือไม่ พอชำมไปแล้ว ก็
นี่ว่าล้มตุงยามไว้ฝากโม่ ให้หลานช้ำมมาให้ดูที่เถอะ ลูกเศรษฐีใจก็ชำมไปเอามาให้ พ่อเขาตุงไปให้ว่าล้มตุง
ยาก็ชำมไปเอามาให้ ที่นี้ว่าล้มไม่เท่าอีก ลูกเศรษฐีชำมไปเอามาให้อีกได้ 7 ครั้ง คนแก่นนั้นก็พูดว่าต่างๆนา
ว่านี่เป็นบุตรชายทำไมได้ใจอย่างนี้ เขาใจอย่างไหนก็ใจอย่างนั้น ไม่ดูตาม้าเรือของมีอะไรบ้างแทนที่จะเอามาให้เสีย
ให้หมด เหตุคำว่าจะอย่างนี้แล้ว เขาก็ได้แต่หัวเราะขำอยู่อย่างนั้นแหละ ที่นี้เทศกาลก็รู้ใจแล้วว่า ที่เขามาทำนั้นก็เจตนา
แรงกล้าอยากได้บุญได้กุศล จะดูจะกล่าวอะไรได้ด้อยและหัวเราะไม่มีความไม่โหด ว่าอย่างนี้แล้วเทศกาลก็หายไป
ต่อมาไม่นานลูกชายท่านเศรษฐีรับจ้างหายเรือขึ้นโกล่มเจ็ลงโกล่มตอนอยู่บนบ้าน ผู้เป็นภรรยาที่เฝ้าดูแลรักษาได้ 7
วัน ลูกชายเศรษฐีมีอาการหนักขึ้นสุดที่ บางวันก็ไม่รู้สึกตัว บางวันก็เพื่ออะไรต่างๆ เมื่อไม่รู้สึกตัวไปนั้นก็ว่ามีเทศกาล
องค์มาเรียกร้องอยู่ข้างบนว่า เรามาช่วยกันเล่นที่เถอะ มีแต่ความสุข ลูกชายเศรษฐีก็ว่าเรายังไปไม่ได้ ขณะนี้เรา
กำลังทรมาณกายอยู่ยังไม่ถึงมรณะกรรม ผู้เป็นภรรยาได้ฟังดังนั้นก็ว่าสามีถูกเพื่อไม่รู้ว่าจะเอาอะไรที่ใหม่มาพูดเรื่องไม่
เป็นความจริง ผู้เป็นสามีก็บอกว่า เป็นความจริงถ้าหากไม่เชื่อก็ให้นำสิ่งของหรือเงินมา ผู้เป็นภรรยาได้ใจเอาดอกไม้มา
ร้อยเป็นพวงมาลัยอธิษฐานไปขึ้นโม่บนชั้นฟ้าก็โกล่มเอาเมืองสวรรค์ที่เขียว ผู้เป็นภรรยาที่เชื่อเมื่อมาทริกรูก็ก่อนนาง
และสามีก็หาบุญทำทานทุกวันคงเป็นเพราะบุญกุศลอันแหละ นางก็ไต่ถามเข้าไปในห้องแล้วก็กลับใจทายนางก็ไต่ขึ้นไป
สู่เมืองสวรรค์แล้วนางก็ไต่เรียกผู้เป็นสามีซึ่งกำลังนอนป่วยอยู่บนนั้น ผู้เป็นสามีก็ตกใจว่า เมื่อจะกินนางกำลังนั่งคุยกับเขา

อยู่ที่นั่นนางทำไม่ขึ้นไปอยู่บนเนินเร้วจริงและนางก็ขึ้นไปเมื่อไรก็นางได้เป็นอะไหรือ ผู้เป็นสามีก็กักกู เรา
ไม่ไ้ทำมิอะไร ไม่ไ้หลงลืมกักไ้เสมอ สองคนสามี-ภรรยาที่ขึ้นไปสู่เมืองสวรรค์ก็อยู่กันด้วยความสุข อันนี้แหละให้
เราทั้งหลายไ้สำนึกว่าการทำบุญทำทานไ้กุศลอย่างแรง ให้เรานี้ก็อยู่เสมอว่าไม่ว่าชาตินี้หรือชาติหน้าไม่ว่าหญิงว่าชาย
ในนี้สติปัญญา เฉลียวฉลาดทุกคน

พระให้พร เป็นภาษาพม่า

